

מוצרת הכבושה - קצין אמיץ סירב ובן-גוריון חשש מלתת הוראה בכתב

798

On Date the 15th of June 1948 advised as written

Two days after the second truce came into effect, we were withdrawn from Nazareth. Avraham Yaffe, who had commanded the 13th battalion in the assault on the city, now reported to me with orders from Moshe Carmel to take over from me as its military governor. I complied with the order, but only after Avraham had given me his word of honour that he would do nothing to harm or displace the Arab population. My demand may sound strange, but I had good reason to feel concerned on this subject.

Only a few hours previously, Haim Laskov had come to me with astounding orders: Nazareth's civilian population was to be "evacuated"! I was shocked and horrified. I told him I would do nothing of the sort - in view of our promises to safeguard the city's people, such a move would be both superfluous and harmful. I reminded him that scarcely a day earlier, he and I, as representatives of the Israeli army, had signed the surrender document, in which we solemnly pledged to do nothing to harm the city or its population. When Haim saw that I refused to obey the order, he left.

A scarce twelve hours later, Avraham Yaffe came to tell me that his ~~son~~ ^{was relieving my Bde} was relieving me of my post as military ~~governor~~ ^{of N commander} and I felt sure this ~~was being done~~ ^{order had been given} because of my defiance of the "evacuation" order.

But although I was withdrawn from Nazareth, it seems that my ~~act~~ disobedience did have some effect. It seems to have given the high command time for ~~second~~ ^{second} thoughts, which led them to the conclusion that it would, indeed, be wrong to expel the ~~inhabitants~~ inhabitants of Nazareth. To the best of my knowledge, there was never any more talk of the "evacuation" plan, and the city's Arab citizens have lived there ever since.

I wish to emphasize what has been said - this or not

הודעת המחבר שהוא רוצה לחשוב אם לפרסם את הסיפור או לא. למטה: בחתונתו של דונקלמן (שני משמאל) נכח הרמטכ"ל יעקוב דורי, וכל הצמרת הבכירה של צה"ל, ובניניהם חיים לסקוב (משמאל) ומשה כרמל (מימין). אשתו היא צברית בשם יעל. המקורי, שבו מופיע תיאור המזימה לגרש את אוכלוסיית נצרת בניגוד להבטחה מפורשת שעליה חתמו נציגי צה"ל יום קודם לכן, בטווח מופיעים בכתב-יד תיקונים סיגנוניים של דונקלמן, ובשוליים השמאליים

כתב היד

חמה, אחרי מאי 1948, כבר היתה קיימת מדיניות שיטתית של גירוש הערבים מן השטחים שנכבשו בידי הכוחות היהודיים. אגב, גם בנילוי הפרשה של גירוש הר ערבים מרמלה ומלוד, מילא פרץ קידרון תפקיד חשוב. פרץ הוא שתירגם את סיפורו של רבין לאנגלית. הוא תירגם גם את הקטע על הגירוש, שהופיע בכתב-היד העברי. לאחר מכן גנזה הצנורה את הר קטעים האלה בספר, אך קידרון הביא אותם לפירסום בארצות-הברית כתוצאה מכך התירה הצנורה לפרסמם גם בארץ.

נצרת נכבשה רק כמה ימים אחרי כיבוש רמלה ולוד, בימי הקרבות שבין הפוגה הראשונה והשנייה. את ההקדמה לסיפורו של דונקלמן כתב - יצחק רבין. רק תודות ליהודי הגון ואמיץ - שהוא גם ציוני נלהב - נמנע בנצרת מעשה, שהיה ממיט על ישראל קלון בלתי-מחאה - הן ביגלל עצם אכזריותו, הן ביגלל היות נצרת עיר קדושה למאות מיליונים בעולם. הן ביגלל ההפרה המפורשת של התחייבות מקודשת, שעליה חתמו נציגי צה"ל.